

[Formanden.]

Paris den 2. november 1949 vedtagne almindelige retningslinier, hvorefter der med øjeblikkelig virkning indføres frilister for mindst 50 pct. af Danmarks samlede import fra Marshalllandene indenfor hver af de tre angivne hovedgrupper, og fortsætter derefter behandlingen af det foreliggende lovforslag.“

Dette forslag indgår indtil videre i forhandlingen.

Einar Simonsen: Selvom disse uger står i de store politiske begivenheders tegn — det fik vi et levende indtryk af i dette øjeblik —, og selvom de problemer, der efter sædvane under finanslovforslagets første behandling bliver fremført af os menige medlemmer, derfor kan synes små og lidet betydningsfulde, er det dog således, at det daglige liv, den daglige gerning skal øves, uanset om tiden er nok så sprængfyldt af den store politiks problemer og perspektiver.

Jeg vil gerne omtale et par spørgsmål, der hører til det, man kalder dagen og vejen. Det første spørgsmål er foranlediget af den forestående 10. almindelige vurdering til ejendomsskyld, der skal finde sted næste sommer og efterår. Den højtærede indenrigsminister har ifølge bladreferater ved et møde for kort tid siden udtalt, at man kunne vente en betragtelig stigning af ejendomsskyldsansættelsen ved den forestående vurdering. Det er imidlertid ikke selve spørgsmålet om stigning eller ikkestigning af ejendomsskylden, der er anledning til mine bemærkninger. Det kan synes logisk, at når mønten devalueres med ca. 30 pct., vil en konsekvens af dette være, at grundværdier og faste ejendomme nominelt bliver højere vurderet. På den anden side kan det, i hvert fald en overgang, for de små og mellemstore landejendomme, for alle de landbrug, der har et forholdsvis stort forbrug af indkøbte råstoffer til forædlingsproduktionen, blive svært nok med rentabiliteten, så længe prisklemmen virker. I det hele taget har jeg en stærk følelse af, at den rare lunhed, ikke alene dansk landbrug, men dansk erhvervsliv i de sidste år har befundet sig i, snart vil afløses af en strid vind for ikke at sige blæst, og det kan derfor være et spørgsmål, om en forhøjelse af ejendomsskyldvurderingen vil være ret og rimelig. Men lad os nu se, hvorledes forholdene til næste år vil udvikle sig. Et og andet, som i dag er dunkelt, vil til den tid stå klarere.

Derimod er der en side af den kommende vurdering, som, uanset om den skal være højere eller lavere, trænger til den nøjeste opmærksomhed. Det er en så ligelig vurdering og skyldansættelse, som det nu engang er menneskeligt muligt. Jeg vil antage, at den højtærede indenrigsminister som gammel skyldrådsformand er særdeles velkendt med, at der desværre er en altfor stor forskel fra egn til egn, fra skyldkreds til skyldkreds på vurderingsansættelserne, navnlig af jordværdierne. Det uheldige i dette forhold behøver ingen nærmere forklaring. Jeg vil håbe, at den højtærede indenrigsminister vil gøre et alvorligt forsøg på at nå frem til den størst mulige lighed her.

Men jeg kommer her til det spørgsmål: Er selve loven af 7. august 1922 og det grundlag, hvorpå den er bygget, i virkeligheden helt tidssvarende? Er den udvikling, der er foregået siden, og som i høj grad har ændret landbrugserhvervets struktur, ikke af en så indgribende natur, at en ændring af loven af 1922 er påkrævet? Jeg stiller dette spørgsmål til den højtærede indenrigsministers overvejelse.

Jeg vil pege på et par ting, som jeg synes tyder på, at loven trænger til en vis ajourføring.

Lad mig først à propos nævne, at der i lovens § 1 som indledning står:

„Ved vurderingen bliver samtlige faste ejendomme at ansætte til deres værdi i handel og vandel i overensstemmelse med de ved vurderingen til ejendomsskyld hidtil fulgte regler.“

Se, når forholdet nu er dette, at loven af 1922 er en fortsættelse af den første lov af 1903, så kan man nok spørge, om man nu også kan fortsætte med at anvende de hidtil fulgte regler. Selvom jeg er ganske klar over, at ikke alt nyt er godt og ikke alt gammelt er dårligt, kan tiden selvfølgelig gå fra noget, der er nok så godt.

Men til selve det konkrete, det praktiske I lovens § 3 står følgende:

„For landbrugsejendomme og ejendomme, som må stilles i klasse med disse, skal jord, for hvilken forholdene er ensartede, ansættes til samme beløb pr. arealenhed uden hensyn til, om jorden hører til en større eller en mindre ejendom.“

Nu ved jeg vel, at næste afsnit i § 3 angiver reglerne for vurderingen ved at bestemme, at jord skal vurderes som tilhørende en middelstor bondegård i middelgod kultur, og slutter med at fastslå, at såfremt en ejendoms tilliggende er af væ-